

Adam Milkovič:

Potepuhi

»Nič se ne kisaj,« so rekli opici,
»boš pa ob druge brenkala!«

Potem so se spet vadili dan za dnev,
večer za večerom. Ko bi le ne bilo tako
tema v tej jami, to, to! Kako bi si le po-
magali? Dneve in dneve so premišlje-

»Gori!« je rekel, »da se kdo ne ope-
če!«

Malo dalje je bilo še več take svetle
stvari, ampak nihče se je ni drznil do-
takniti.

»Bom pa jaz čavenila,« se je opo-
gumila končno Beba in je kar precej
poizkusila. No, pa je ni prav nič spe-
klo. Nazadnje je pobrskal v trohneli les
še Mihec.

»Jaz se pa nič ne bojim!« je rekel

vali, nazadnje pa je le iztaknil v bliž-
njem grmičevju Mihec konce svetlika-
jočega se lesu. Brž je poklical svoje
prijatelje:

kakor da je bil prvi polskustil.

Dva dni in dve noči so imeli potem opraviti samo s trohnelim hrastom. Znosili so ga v podzemlje in lepo razložili svetlikajoče se kose ob stenah. Kako lepo je bilo sedaj v jami! Odslej so se še z večjim veseljem vadili v igranju in petju. Zmirom lepše so godli. Pred votlino pa so se zbirali radovedni Dolgouhi, srne, lisice Zvitorepe, veverice in drugi prijatelji lepe godbe. Tam so napejali uhlje, se skrivali za grmičevjem, pa kar takole zastonj uživali nad pretresujočimi popevkami malih muzikantov. Ampak Zefa je nekoč nenadoma pritekla iz votline in se zadržala nad njimi:

>O ne,< je tlesknila z rokama, >zastonj vam pa ne bomo godli! O ne! O Malem Šmarnu priredimo koncert, javen koncert, tedaj pa le pridite! Vstopnina ne bo velika. Pobirali bomo lešnike, med, orehe, polže, kosti in druge dobre stvari.<

>In zeljnate glave tudi?< se je boječe oglasil mlad zajček in pokazal uhlje izza grma.

>Tudi!< je rekla Zefa, >te bodo pa za strica Dolgouha.<

Malo potem je pritekla iz votline Dolgoroga:

>Kaj pa postajaš tu, smrklija?< se je razjezila nad Zefo, >sami se menda ne bomo drli!< ji je nastavila roge in jo rinila v votlino. Oh ta Dolgoroga! Seveda, stara je že bila, jo je pa časih sitnost srečala. Kar je, pa je! si misli Zefa, ampak da jo Dolgoroga ozmerja kar vpričo drugih, o tega si pa Zefa ne dopusti! O ne!

>Nak!< pravi spotoma kozi, >vse kar je prav, smrklija pa nisem!< in se užaljena postavi pred Dolgorogo. Ampak koza je bila slabe volje, najraje bi vse na tla podrla, no pa je samo Zefo.

>Jaz ti bom dala!< je rekla in ji je res.

Če bi se tole večkrat ponavljalo, bi tudi Zefi počasi zrasli rogovi, no zaenkrat so ji odgnale samo buške — pa še te ji niso prav nič pristojale. Še malo ne! Papiga se jih kar ni mogla nagledati.

>Hi-hi-hi,< se je posmehljivo nasmejala.

Je potipala Zefa buški na glavi in se zakadila v Bebo. Potem se je zavajala po tleh, Beba pa nanjo: čavs-kavs... jo je kluvala in sekala s kljunom po njenih buškah. Nazadnje jo je še opraskala.

>Oh, oh, oh,< je vzdihoval miroljubni Dolgouh pa izpustil boben in se jadrno skrtil. >To je pa že preveč!<

Prav nič mu ni ugajalo to neprijateljstvo. Ko so se pomirili, je vrgel boben na hrbet, si popravil brke in dejal:

>Pa zbogom, zdaj pa grem!<

Ampak so vsi priskočili k njemu in ga za božjo voljo prosili, da bi ostal pri njih. Dolgo je premišljal stari Dolgouh, nazadnje pa le ostale pri njih. Jezno je udaril po bobnu: bom-brrrr-bom, in resno se je držal. Še uhlje, ki so mu zmirom viseli navzdol, je zdaj postavil pokonci.

Bliže in bliže je prihajal Mali Šmaren. Novica o malih muzikantih se je hitro raznesla po gozdovih. Zajčki so pridno kradli po njihah zeljnate glave in jih valili v svoja skrivališča, veverice so nabirale želod, lešnike in orehe, lisice so ogledovale kurnike po vaseh in medvedje čebeljake. Zaman so tar-nale kmetice nad tatovi — njive so se praznile iz dneva v dan... Kaj takega! so brundali vaščani, zajčja nadloga nam je časih zelje samo obžrla — sedaj pa izginjajo kar cele glave! Zbrali so se župani od blizu in daleč in sklenili razpostaviti po zeljnikih straže.

>Zdaj jim nokažemo!< so rekli.

In so stražili odslej vsako noč do zore — Dolgouhi pa so v miru kradli čez dan...

Nekaj dni pred Malim Šmarnom so mali prijatelji pred votlino ravno sple-tali iz smrekovih vejic vence in druge okraske, s katerimi bodo olupšali votlino, ko nenadoma zaslišijo iz dalje strel... Prestrašeni so prvi hip planili pred votlino, nato pa previdno drug za drugim prilezli iz jame in oprezno priskužkovali pred vhodom.

Zdajci je pridirjal od nekdaj majhen Dolgouh in z dvignjenimi uhlji obstal ves preplašen pred votlino. Kaj se je neki zgodilo? so pomislili vsi hkrati.

Kmalu nato pa je v njihovi bližini završalo med listjem. V naslednjem hipu se je pojavila iz bližnje kotanje truma Dolgouhov. Vsak izmed njih je valil pred seboj z veliko spretnostjo pravo pravcato zeljnato glavo in se previdno oziral nazaj. Pred votlino so vsi obstali in globoko so dihali. Potem so očistili glave resja in listja in čakali, da jih povabijo v votlino.

Ampak Zefa je tisti čas stopila pred jamo in je dejala:

>Dober dan! Dober dan! O koliko glav ste nam privallili! Jej, ojej!< se je obrnila k stricu Dolgouhu, ki je poku-

kal iz votline. »Le pogledjte jih, striček, ena je večja od druge. Oh jej!« se je še enkrat začudila. Tedaj je zajček, ki je bil prvi priteknel pred votlino, milo zajokal.

»Jaz pa nimam glave,« je trdil med jokom, »zdaj pa ne bom smel na koncert!«

Pa so se mu vsi zasmeli: »Če imaš uhlje, imaš glavo tudi!« so mu dopovedovali. On pa je trdil, da je pustil glavo na zeljniku — ko se je pa tako prestrašil tistega človeka s puško... in je še glasneje zajokal.

Zefa pa je rekla: »Nič ne jokaj, boš pa drugič dve prinesel!«

»Ali se bo kaj kmalu pričelo, gospodična?« so zdaj vprašali nestrpni Dolgouhi in rinili v ospredje zeljnate glave.

»Oooooo,« je zategnila opica, »Mali Šmaren bo čez tri dni in tri noči šele!«

Začudeni so se spogledali Dolgouhi, si popravili brke in nejevoljni so bili nad svojo zmoto. Tako daleč so prišli — zdaj pa naj gredo spet domov? O ne!

Bomo pa kar počakali!« so rekli in legli v travo.

V tem času so veverice za vstopnino nabrale že precej lešnikov in orehov, pa tudi lisice, srne, divji prašiči in medvedi niso živeli kar tja ven dan. Pridno so lisice obiskovale v hladnih nočeh okoliške vasi in medvedi robantili okoli ulnjakov. Tam so izmikali kar cele panje in jih prenašali v goščavo. Posebno izurjen je bil stari kosmatin, ta je odnašal najtežje panje. Polahko je položil vsakokrat uhelj na prednjo stran panja, potem potolkel s šapo po steni in če je bilo kaj prida brenčanja v njem, ga je kar precej potegnul iz ulnjaka. Seveda — enega je rabil zase, enega za svojo staro, imela pa sta še dva mladiča, ta dva tudi ne moreta kar tako na koncert!

Ko so pridrvele proti poldnevu tretjega dne pred votlino še lisice s kokošmi in prikručili merjasci, je bilo tam že kar živahno. Po drevju so se igrale veverice, pa Dolgokljuni vseh vrst, na tleh pa so se pomenjkovali Dolgouhi z brhkimi srnami, in jazbeci so se bratili s kunami pa srnjaki z divjimi prašiči. Pred vsakim pa je ležalo med listjem kaj dobrega, kaj imenitnega za pod zob.

Proti večeru je pričotal po dveh še stari Kosmatin s svojo družino. Pod pazduho je nosil dva polna panja medu in čebel in prav možato se je držal.

»Dober večer, bog daj!« so ga pozdravili vsi hkrati in pogledali njegovo brhko ženico, ki se je priklanjala na vse strani iznad panja.

Dalje prihodnjič.

Manica:

Ena ribniška

Ribniški Jurek pride v mesto po opravljenih. Zamudi se čez opoldan in začne mu kruliti v želodcu. Da si uteši glad, stopi k peku in kupi hlebček kruha. Ko ga použije, se mu zdi, da je še bolj lačen in takoj kupi in poje drugega, nato tretjega in tako nadalje. Šele, ko spravi »pod streho« sedem hlebčkov, pravi peku, da ima dovolj.

»Torej sedmi hleb te je vendar nasitil,« se mu smeje pek.

Jurek zre trenutek v peka. Nato se razhudi:

»Mojster, goljufali ste me! Pravite, da me je nasitil sedmi hleb. To ste gotovo vedeli že vnaprej, saj dobro poznate svoj kruh. Zakaj mi torej niste ta sedmi hlebček ponudili najprej?! Jaz bi se bil z njim nasitil in bi si tako prahrnil denar za onih šest hlebčkov, ki sem jih pojedel brez potrebe!«

Pek se mu reži še glasneje, Jurek pa trdo vrže na mizo denar, požuga s pestjo in zavpijo jezno:

»K vam pa že nikoli več!«

Zgodba o treh prašičkih

Potem je lahno potrkal na vrata. Ko sta bratca začula trkanje, sta se hudo prestrašila.

»Kdo je?«

Volk je odgovoril s tankim, nežnim glasom:

»Jaz sem, sirota ovca! Nimam kje spati! Odprta mi, dobra bratca!«

Skozi lino na vratih sta bratca zagledala dolge, ostre volčje kremplje, ki so gledali izpod ovčjega kožuha. Hitro sta

zaloputnila vrata in zavpila oba v en glas:

»Ne boš naju ukanil s svojo ovčjo kožo, požrešnež!«

Volk se je razjezil, poskočil in se vso močjo zagnal v hišico. Hišica se je stresla, in suhljad je kar v snopih padala s strehe.

Prašička sta spoznala, da se jima bliža zadnja ura, in sta skoraj ponorela od strahu.

Zdaj je jel volk kopati zemljo izpod vrat. Ko sta brata to videla, sta jela upati, da se jima morda vendarle posreči, da ubežita. Odprla sta vrata in skočila iz hišice. Tekla sta, kar so ju nesle nožice, a volk ni hotel izgubiti slastnega zajtrka in je dirjal za njima.

Med tem ko sta prašička dirjala proti sezidani hišici svojega najstarejšega brata, jima je šinila v glavo srečna misel. Ko sta zagledala ob stezi veliko, močno jablano, sta planila prvi po desni, drugi pa po levi strani mimo nje. Volk je bil v sredini in ker je bil v najhujšem diru, se je s toliko močjo zaletel

v drevo, da so mu zvezde kar zarojile pred očmi. Bratca sta pa v tem srečno prišla do bratove hiše. Hitro sta skočila v sobo in zaklenila vrata za seboj. Tam sta zlezla pod posteljo, kjer sta ležala, dokler se jima nista repka nehala tresti od strahu.

Najstarejši bratec se ni bal, ker je vedel, da je hišica trdna. Sedel je h klavirju in veselo zaigral. Ko sta bratca pod posteljo videla, da se najstarejši

prašiček nič ne boji, sta postala spet pogumna. Hitro sta vzela piščalko in gosli in zdaj so vsi trije veselo igrali in peli:

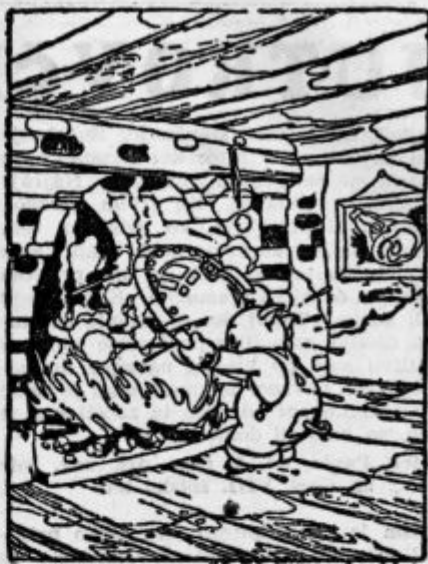
»Kdo se volka še boji?
Saj ga ni! Saj ga ni!
Volka bati se, ha, ha!
Tra-la-la, tra-la-la!«

Trkanje na vrata je spodilo lena bratca pod posteljo. Toda hišni gospodar je šel mirno k vratom in vprašal:

»Kdo je?«

Nihče ni odgovoril.

Prašiček je malo odprl vrata in pogledal venkaj. Zagledal je sivolasega ščetkarja. A takoj je spoznal v njem

požrešnega volka. Iztrgal mu je dolgo ščetko iz šap in jel neusmiljeno udrihati po volku. Volk je zatulil od bolečin in se z vso močjo uprl v vrata. Tresel jih je in tresel, a hišica je bila tako trdno zgrajena, da je ni mogel podreti. Da bi se volk še bolj jezil, je najstarejši brat spet sedel h klavirju in veselo zaigral.

Wolk je bil lačen in besen da nikoli tega. Sklenil je, da z nobenim pogojem ne da prašičkom, da bi mu ušli.

Ozrl se je na streho in zagledal dimnik.

Dalje prihodnjič.

JUTROVČKI PIŠEJO

Najbolj mi je všeč smučanje. Smučanje mi je najbolj všeč zato, ker imam nove smuči in me zelo veseli smučanje. Najraje se smučam po klancu. Ko drvim navzdol, se včasih tudi prevrnem, ko vstanem, sem vsa bela kakor sneženi mož. Lani smo imeli smuško tekmo. Zelo je bilo prijetno gledati, ko so hiteli s smučmi. Komaj smo čakali snega. Takoj, ko so padale snežinke na zemljo, smo šli v podstrešje po smuči. Hiteli smo po klancu navzgor, in potem od vrha navzdol, a kmalu nam je začel viseti »ščinkovec« od nosa in zebsti nas je začelo, pa smo šli domov.

Levstek Pavla, uč. I. razr. drž. nar. šole na Gori, VIII. šolsko leto

Prišla je zima, katero sem težko pričakoval. Pozimi se smučamo, sankamo in drsamo. Jaz se zelo rad smučam. Pri smučanju moramo biti previdni zato, ker si lahko zlomimo roko ali nogo. Smučanje je zdrav in živahen sport. Tudi drsamo se na ledu. Jaz bi rad, da bi bila zima še dolgo. Kadar bo sneg skopnel, bomo smučili spravili in zime bo konec.

Anton Klemenc, uč. I. a razr. viš. nar. šole v Črnomlju

Naša vas je na Gorenjskem. Krase je lepi gozdovi. Zemljo pokriva sneg. Letos je bolj pozno padel sneg. Snega se otroci vesele zato, ker se sankajo in smučajo. Sneženega moža nismo delali, ker je premehak sneg. Letošnje počitnice sem šla na Bled pa sem videla kraljca Aleksandra, pa tudi kraljico in kraljeviče. Zvečer pa pustimo sanke in smuči, pa gremo za peč. Sicer nimam bratcev in sestric, pa čitam šolske knjige, ki jih posodijo gospodična učiteljica. Tako bodo minili zimski večeri.

Metka Habjan, učenka III. razreda Srednja vas, Podbrezje

Moj zimski sport je smučanje. To jaz ljubim nad vse. Ah kako je imenitno, s smučmi se voziti dol in gor. Sankanje mi ne ugaja tako, zato ker je treba nazaj vkraber vleči sanke. Smuči so bolj praktične. Že čez leto, ko se spomnim na zimsko smučanje, bi kmalu kar zavriskala. Že poleti gledam snežnike in premišljam, kmalu bo tudi pri nas vse pokrito s snegom. Letos bo menda prav malo smučanja. Lansko leto smo se smučali dva meseca dalj kot bo pa letos. Pa upajmo, da se tudi letos še navžijemo tega veselja.

Marija Krže, uč. I. razr. drž. nar. šole na Gori, VIII. šolsko leto

Najbolj všeč mi je sankanje in smučanje. Ob nedeljah in praznikih najprej izdelam svojo nalogo, potem se grem smučat in sankat. Zvečer grem domov. Doma pokosim, nato se igravam in popraviljam smuči. Včasih

se tudi drsam. Drugi dan grem v šolo; ko pridem domov, se grem smučat. Rad bi, da bi bilo še tako. Ob dolgih zimskih večerih čitam lepe knjige. Včasih tudi luščimo koruzo.

Bukovec Štefan, učenec I. a r. viš. nar. šole v Črnomlju.

Prišli so dolgočasni zimski večeri. Ko so bile počitnice, sem se sankala, a sedaj se učim. Pa pustimo zimske večere in odgovorimo stricu Maticu na vprašanje. Ko odzvonil Ave Marija, povečerjamo, nato pa se odpravimo v sobo. Seve tudi pri nas ne mine večer brez čebljanja. Pogovora ni konca ne kraja. Nato se priporočimo Bogu in mirno zatismo oči. Tako si krajšam večere dolgih zimskih dni.

Fajdiga Jožica, učenka II. razr. Kamnik-mesto št. 21

Meni je najbolj priljubljeno smučanje. Naučila sem se smučat še v preteklem letu, ali znam se še slabo, vaditi se hočem še letos. Smučanje mi je najljubše zato, ker si s tem utrdim svoje telo in ker se gibljam na svežem zraku. Smučamo se po bregu, kjer je strmo in kadar pomrzuje. Smučim si namažemo z voskom, da bolj drsijo po snegu.

Danica Peček, uč. I. r. drž. nar. šole na Gori

Vsako jutro z veseljem vstanem. Hitro zaužijem zajtrk, potem pa hajd na griček sankat. Tudi drugi otroci se že na vse zgodaj sankajo. Včasih si naredimo vlak, če pa je v dolini, se prebrnemo. Ko se naredi mrak, grem domov.

Legat Marija, uč. 5. b razr. osn. šole na Bledu

Ob dolgih zimskih večerih si krajšam čas takole: sedim na peči, čitam povesti, najraje pa čitam take, ki so zelo lepe, pa žalostne. Včasih se gremo tudi špangat, ter se tudi večkrat skregamo. Tako mi minevajo dolgi, a za mene kratki zimski večeri.

Črv Ana, uč. V. razr. osnovne šole na Bledu

Ob dolgih zimskih večerih si krajšam čas s tem, da čitam razne lepe knjige. Včasih čitam tudi »Mlado Jutro«, ki ga dobim pri sosedu. Ko neham čitati, se gremo z atom dominat, ali pa druge lepe igre. Ko pride čas za počitek gremo spat.

Ivanka Kapus, uč. V. b razr. osn. šole na Bledu

Dragi stric Matic! Gotovo ne boš hud, ako tudi jaz pokukam v tvoj zabavni kotiček. Sedaj ti popišem moj zimski večer. Ko se zmračil vzamem v roke knjigo in čit-

tam vesele in žalostne povesti. Najbolj pa mi ugajajo žalostne. Ko vse prečitam se vležem na divan. Toda kmalu me mama pokliče, naj kaj čitam ali grem spat. Zato prebrskam po časopisih, ako morda najdem še kak otroški list, ker ne grem rada zgodaj spat. Te pozdravlja

Marija Gerkman, uč. V. b razr.
na Bledu

Dragi stric Matic! Tudi jaz sem sklenila, da se oglasim v tvojem lepem listu, zato ti v pesmi odgovarjam na vsa tri vprašanja:

Lepo se imamo pri nas
še bolj kot na Pokljuki
smučamo se, malo je mraz
nič ne dé, vsi smo junaki.
»Mlado Jutro« tudi ne pogrešam
v dolgih zimskih večerih
za pečjo se dobro ogrejem
nato ga ocenim v svojih očeh:
premalo je križank in sličnih stvari,
drugače mi vse je po volji.
Še mnogo bi rada povedala
toda zmanjkuje vrstic,
še drugič se bom oglasila.
Pozdravljen bodi Matic!

Sešek Olga, učenka V. razreda
v Preski, Medvođe 16

Dragi stric Matic! Že drugič se Ti oglasim v »Mladem Jutru«. Sedaj sem pa z večjim veseljem prijel za pero, kakor prvič. Ko sem prebral novi natečaj, sem takoj sklenil, da še enkrat kaj priobčim v »Mladem Jutru«. Sklenil sem, da se posvetim vprašanju »kaj mi je všeč pri »Mladem Jutru« in kaj mi ni všeč«. Rad bi, da bi večkrat priobčilo »Mlado Jutro« kakšno povest ali še boljše roman o Indijancih. V »Mladem Jutru« so prelahke križaljke, uganke in zlogovnice. Nekaj ugank bi lahko bilo težkih, nekaj pa lahkih. Toda stric Matic naj ne bo na mene hud.

Videnšek Bogomir, dijak real. gimn.
v Celju

Moja prva kazen. Neko nedeljo sem prišel od maše domov. Ko sem prišel, sem se šel žogat, a po nesreči mi je padla žoga v okno in jo razbila. Ko so to starši zvedeli, sem moral povedati to nesrečno zgodbo. Za kazen nisem dobil nič jesti in še celi dan nisem smel na zrak. V sobi sem se moral učiti. To je bila moja prva kazen.

Florijan Smolič, dijak I. real. gimn.
v Kočevju

Pravilca. Neka mamica je imela majhnega fantka. In lepega dne je rekel fantek: »Grem v gozd jagode nabirat.« In v gozdu je zagledal klopico, na klopici pa tri lepe rdeče jagode. Nesel jih je domov, in mamica jih je umila. Ko so bile jagode umite, je fantek takoj dobil nevesto, ki je bila lepa in mlada. Poročil se je z njo. In nekega dne je rekel: »Grem v gozd jagode nabirat.« In je našel spet tisto klopico in na

njej tri lepe, rdeče jagode. Nesel je jagode domov in žena jih je umila. Ko so bile jagode umite, so se izpremenile v otročička. In potlej je hodil mož vsakokrat, kadar je potreboval denar, obleko ali kaj drugega v gozd k tisti klopici in tam je zmerom vse dobil, kar si je želel.

Kukica Skrljeva, stara šest let
v Ljubljani

Dragi stric Matic! Ob dolgih zimskih večerih si krajšam čas z lepo knjigo, ki sem jo dobil v šolski knjižnici. Od vseh zimskih sportov mi je najbolj všeč drsanje. Pri »Mladem Jutru« mi vse zelo ugaja, še bolj bi mi pa bilo všeč, če bi mi poslal kako mladinsko knjigo.

Keržan Roman, uč. IV. c razr.
na Vrtači v Ljubljani

Ptičji raj

Svetilnik na Bilsandu v Baltskem morju je spadal nekdanj pod Rusijo. Bilsand je majhen otok v Estoniji.

Ta otok je neprestano izpostavljen viharjem in visokim morskim valovom. Na otoku živi okoli dve sto ljudi. Čuvaj svetilnika je Toom.

Tiste čase, ki tu o njih pripovedujemo, je bil Toom čvrst mlad mož, med tem ko je danes že ves onemogel od starosti. V bližini Bilsanda je še šest majhnih otokov. Na teh otokih so pasli prebivalci Bilsanda svoje ovce, in Toom je ogorčen gledal, kako so pastirji iztikali za ptičjimi gnezdi, pobijali ptice in kradli ptičja jajca. Toom se je zbal, da ne bi sčasoma ptice tod izumrle, in začel varčevati, da nikoli tega. Vsako kopejko je dal na stran, opustil je kajenje in pitje žganja in si prihranil v nekaj letih toliko denarja, da je vzel vseh šest otokov v najem.

Zdaj je bil gospodar otokov in je strogo prepovedal vsem prebivalcem, da ne smejo loviti in pobijati ptic, niti ne razdirati njihovih gnezd in jim ropati jajec. In res so se ptice kmalu tako razmnožile, da je bil Toom presrečen. Otoki so postali pravi raj za ptice.

Po vojni je prišel Bilsand pod estonsko republiko, a Toom je še naprej ostal čuvaj svetilnika. Še zmerom skrbi za ptice. Zgradil jim je krmilne hišice, ki jih je moral že dograditi v tri nadstropja, ker drugače ptice ne bi imele prostora.

Estonska vlada se mu je oddolžila na ta način, da je dala otoke pod nadzorstvo vseučilišča v Dorpatu, ki se ukvarja s študijem ptic.

Hvala Ludvik, dijak:

Vrabček in kanarček

V sobo pokukal vrabiček je k nam,
zagledal v kletki kanarčka je tam,
kako tu radostno prepeval je,
le sem in tja skakal ter gostil se.

»Kako ti kanarček brezskrbno živiš,
v sobici topli se veselíš.

A jaz tu zmrzujem, gladujem ves dan,
kotička si toplega iščem zaman.«

Kanarček kaj ljubko zagostoli,
vrabičku takole odgovori:

»Res reven si mili tovariš sedaj,
zmrzuješ in nimaš še jesti kaj.

A ko pomlad solnčna vrnila se bo,
tedaj tudi tebi bo zopet lepo.

Prekrasen ti bode svet ves spet odprt,
a jaz bom le vedno v kletki zaprt.«

Križanka »Voziček«

Vodoravno: 1. ptič, 7. južno drevo: 8.
dvoživec.

Navpično: 2. pijača starih Slovanov,
3. iglasto drevo, 4. travniška cvetica, 5.
divjaško orožje, 6. površinska mera.

Rešitev križanke »Jerebica«

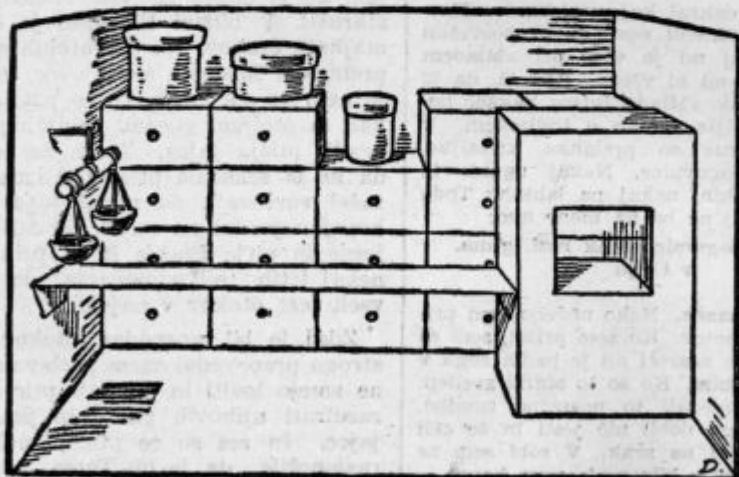
Vodoravno: 1. rž, 3. klor, 5. korund,
7. napaka, 8. salama, 9. vila.

Navpično: 1. rona, 2. žrd, 3. krama,
4. luka, 5. kalin, 6. opal, 7. nav.

Rešitev nedeljske zlogovnice

kotiček-urednik

Za spretne roke

Domača trgovina

Kadar vidiš, da sta mamica ali stek odložila prazno vžigalčno škatlico, jo hitro spravi v svojo omaro. Ko boš imel že dovolj praznih škatlic, si lahko narediš trgovino, ki ti bo ob dolgih zimskih večerih in ob takih popoldnevih, kadar je zunaj slabo vreme, pripravljala mnogo veselja.

Samo prodajalno napraviš iz močne lepenke, ki jo lahko poljubno pobarvaš. Prazne vžigalčne škatle nalepi drugo na drugo, da bodo videti kakor predali.

Prodajalno mizo narediš iz lepenke. Tehtnico si napraviš iz lesene paličice in dveh steklenih skledic, ki jih pritrdiš z motvozom. Namestu steklenih skledic vzameš lahko tudi dve orehovi lupini. S starimi lončki, v kakršnih prodajajo razna maziila, lahko prodajalno izpopolniš.

V predale spraviš moko, blago in podobne reči in prepričan sem, da se ti bo kupčija obnesla. — Stric Brundek.